

ರತ್ನ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಸಗಣೆ ಸಾರಿಸುವಾಗ ಅದರಿಂದ ಹೊರಟ ಘಮಲಿನಲ್ಲಿ ರತ್ನ ಇಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೋ ಇದ್ದಾಳೆ ಅಂತ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಅವನು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಹೋಗುವಾಗ ಗಿಡಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡದೆ ಸವರಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ರತ್ನ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ರತ್ನ ಒಂದು ದಿನ ಮತ್ತೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರೆ ಅನ್ನುವ ಭಯ ಮಾತ್ರ ಹೋಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

***

ರತ್ನ ಬಸ್ಸು ಹತ್ತಿ ಕೂತಾಗ ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಅಲ್ಲಿದ ಏನೆಂದರೂ ಕತ್ತಲಕಾನು ಒಂದೂವರೆ ಗಂಟೆ ಪ್ರಯಾಣ. ರವಿಕೆ ಒಳಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಫೋನ್‌ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿದಳು. ನೆಟ್‌ವರ್ಕ್ ಇತ್ತಾದರೂ ಯಾರಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲಕಾನು ಕ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ಒಂದೂವರೆ ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ನಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಯಾರೆಲ್ಲ ಸಿಗಬಹುದು ಅನ್ನುವ ಭಯವೇ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಲಿಂಗಯ್ಯನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉರಿವ ಬುಡ್ಡಿ, ಹೊರಗೆ ಕೂಗುವ ವಿಚಿತ್ರ ಕೀಟದ ಸದ್ದು ಮತ್ತೆ ಬೇಕು ಅಂತ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಲಿಂಗಯ್ಯನನ್ನು ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ ರತ್ನ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಕೂರಿಸಿ, ಚನ್ನವಣಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಗವ್ವನ್ನುವ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರ ನೆರಳುಗಳು ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ಬಚ್ಚಿಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದರ ನೆನಪು ರತ್ನಳಿಗೆ ಇದೆ.

ಮಾದನ ಜೊತೆ ರತ್ನ ಓಡಿಹೋದ ದಿನಗಳು ಬಹಳ ದುರ್ಭರವಾಗಿದ್ದವು. ಮಾದನಿಗೆ ನೆಲೆ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಕೂಲಿ ಕಾಸು ಅವರ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಯಾವುದೋ ಗೋಡೋಸಿನ ಸಂದಿಯಲ್ಲಿ ಜಾಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಉಂಡು, ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಕ್ರಮೇಣ ಅವಳು ಎದ್ದು ತಾನೂ ಒಂದಷ್ಟು ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇಳಿದಳು. ಇಬ್ಬರ ಸಂಪಾದನೆ ಕ್ರಮೇಣ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟಾಯ್ತು. ಮಗ ಹುಟ್ಟಿದ, ಮಗನ ಅದೃಷ್ಟವೋ ಏನೋ ಕೈ ಹಿಡಿಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಗಳು ಬಂದವು, ಒಂದು ಗೋಡಾನ್ ಖರೀದಿ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಮಾದ ಬೆಳೆ, ಕೈ ಕೆಳಗೆ ಆಳು ಕಾಳುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ. ಒಂದು ಜಬರ್ದಸ್ತಿ ಮನೆಯನ್ನೇ ಕಟ್ಟಿ, ಗೃಹಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದ. ಮಗನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು, ಕೇಳಿದ್ದು, ಕೇಳಿದ್ದು ಎಲ್ಲ ತಂದುಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಇಗ್ನೇಶ ಅಂತ ಇಟ್ಟ ಹೆಸರು ವಿಘ್ನೇಶ ಗೌಡ ಅಂತ ಬದಲಿಸಿದ, ಮಾದ, ಮಾದೇಗೌಡ ಆದ. ರತ್ನಳ ಹೆಸರು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ಅಂತ ನಾಗರತ್ನ ಗೌಡ ಅಂತ ಇಟ್ಟ. ಅವಳನ್ನು ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಅವಳೇ ಗೆದ್ದರೂ ಅವಳ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಯಜಮಾನಿಕೆ ಮಾಡಿದ. ರಾತ್ರಿ ಮನೆಗೆ ಬರುವುದು ತಡವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಗ್ನೇಶನಂತೂ ಬಹಳ ಬೈಗ ಬೈಕು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರೊಯ್ಯ ರೊಯ್ಯ ಅಂತ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ತಂದೆಯ ಮುದ್ದು ಜಾಸ್ತಿ, ಅಮ್ಮನ ಭಯ ಇಲ್ಲ.

ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸೊಪ್ಪು ಸದೆ ಮುಚ್ಚಿದ ಬಾವಿಯಂತೆ ಇದ್ದ ರತ್ನಳ ಒಳಗೊಳಗೆ ಏನೋ ಖಾಲಿ ಖಾಲಿ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ ಮಾದ, ಇಗ್ನೇಶ ಬೇರೆ ಬೇರೆ

ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಳೊಬ್ಬಳೇ ಒಮ್ಮೆಯೂ ಕೊಳೆಯಾಗದ ಫ್ಯಾಷನ್‌ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಮಲಗಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಒಡವೆಗಳೆಲ್ಲ ಅಲರ್ಜಿ ಆದಂತಾಗಿ ಕತ್ತನ್ನು ತಿಕ್ಕಿ ತಿಕ್ಕಿ ತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ತುಂಬ ಹೊತ್ತು ಶವರ್‌ನ ಕೆಳಗೆ ನಿಂತೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಬೇಡದ ಮನೆಯ ನೋಡದ ವಸ್ತುವಂತೆ ರತ್ನ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದವಳಿಗೆ ಯಾಕೋ ನಿಂಗಯ್ಯ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದ್ದ.

ಬಡತನವನ್ನು ಅರಸಿ ಹೊರಟರೂ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಅರಸಿ ಬರುತ್ತದೆ ಅನ್ನುವ ಸತ್ಯ ಅವಳಿಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಕಾಡಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನಿಂಗಯ್ಯನ ಮನೆಯ ಒಡವೆ, ವಸ್ತ್ರಗಳು, ಅನುಭವಿಸಿದಷ್ಟೂ ತೀರದ ಸಂತೋಷಗಳು ಅವಳ ಮೈಯನ್ನು ಜಡ್ಡು ಮಾಡಿದಾಗ ಮಾದನ ಬಡತನ ಆಕರ್ಷಿಸಿತ್ತು. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಓಡಿ ಹೋಗಲು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ರತ್ನ ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಬೋನಿನಲ್ಲಿ ಮಾದ ಬಿಸಾಕಿದ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಿನ್ನುವ ದಣಿದ ಚಿರತೆ. ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಅಂತ ರತ್ನಳಿಗೆ ತುಂಬ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಕತ್ತಲ ಕಾನು ಕ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ಕಾಲುದಾರಿಯಲ್ಲೇ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಾಗ ನಿಂಗಯ್ಯ ಹೇಗಾಗಿರಬಹುದು ಅಂತ ಊಹಿಸಿಕೊಂಡಳು. ತನ್ನ ಕೆನ್ನೆಗಳೆಲ್ಲ ಬಾಡಿದ್ದವು, ಹಲ್ಲುಗಳು ಒಳಗೊಳಗೇ ಅದುರುತ್ತಿದ್ದವು, ಹೊಟ್ಟೆಯ ತ್ರಿವಳಿಗಳೆಲ್ಲ ಮಾಯವಾಗಿ ಜರಿದಿದ್ದವು. ನಿಂಗಯ್ಯ ತನಗಿಂತಲೂ ಜೀರ್ಣವಾಗಿರಬಹುದು ಅಂತ ರತ್ನಳಿಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಎಡಗೈಯಿಂದ ಬಲಗೈಗೆ, ಬಲಗೈಯಿಂದ ಎಡಗೈಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೈ ನೋಡಿಕೊಂಡಳು. ಎರಡು ಗಾಜಿನ ಬಳಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಮಿಕ್ಕೆಲ್ಲ ಬೋಳು ಬೋಳು. ನಿಂಗಯ್ಯ ಕಟ್ಟಿದ ಒಂದೆಳೆ ಕರಿಮಣಿ ಮಾತ್ರ ಕತ್ತಲಿತ್ತು. ಕೈ, ಕತ್ತು, ಬೆರಳು, ಮೂಗು, ಕಿವಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊರಡುವಾಗಲೇ ಬರಿದು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಏನೋ ಹಗುರಾದಂತಾಯಿತು. ನಿಂಗಯ್ಯನ ಮನೆ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತಲೇ ಚಿಮಣಿ ಬೆಳಕಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಮನೆ ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಕೆಂಪಗೆ ಕಾಯಿಸಿಟ್ಟ ಕಬ್ಬಿಣದ

ಧರ ಜ್ವಲಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಗೇಟು ಗಲಗಲ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತು.

***

ನಿಂಗಯ್ಯ ಆವತ್ತು ನಿರ್ದೆ ಮಾಡದೇ ಕಂಬಳಿ ಮೇಲೆ ಅಂಗಾತ ಮಲಗಿದ್ದ.

ಆಚೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಊಳಿಡುವಂತೆ ನಾಯಿಗಳು ಕೂಗುವುದು ಕೇಳಹತ್ತಿತು. ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಯಾರು ಬಂದಿರಬಹುದು, ಕುರ್ಕ ಏನಾದರೂ ಎದ್ದಿರಬಹುದೇ, ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಸುವನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿರಬಹುದೇ, ಈ ರಾತ್ರಿ ಕುರ್ಕ ಬಂದರೆ ನಾಯಿಯಂತೆ ತನ್ನನ್ನೂ ಕುರ್ಕ ಹರಿದು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಖಾತ್ರಿ. ಈಗೇನು ಮಾಡುವುದು ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗದೇ ನಿಂತುಕೊಂಡ.

ಆದರೆ ಫುಲ್ ಫುಲ್ ಅಂತ ಕೈ ಬಳಿಯ ಶ್ರುತಿಬದ್ಧ ಚಲನೆ ತನ್ನ ಮನೆ ಕಡೆಗೇ ಬರತೊಡಗಿತು.

ಈ ಸಲ ಮಾಸ್ತಿಗೆ, ಚೌಡಿಗೆ ವಡೇರಿಗೆ ಹಣ್ಣು ಕಾಯಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ, ಆದರೂ ಈ ರಾತ್ರಿ ಕಾಟ ಕೊಡುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲ ಅಂತ ದಿಗಿಲಾಯಿತು. ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಡದ ಭಯ, ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಡದ ಧೈರ್ಯ ಇವತ್ತಾಕೆ ಹೀಗೆ ಮೈಯೆಲ್ಲ ಒಡ್ಡೆಯಾಗುವಷ್ಟು ಬೆವರಿಸುತ್ತಿದೆ ಅಂತ ನಡುಕ ಹುಟ್ಟಿತು.

ದೇವರ ಕುಂಕುಮ ತಂದು ಹಾಕ ಮಾಡಿದ, ಹಾಕವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲಿನ ಹತ್ತಿರ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದ.

ಬೆದರಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತವನ ಕಿವಿಗೆ 'ಬಾಗಿಲು ತರೆಯಿರಿ' ಅನ್ನುವ ದನಿ ಕೇಳಿಸಿತು.

ರತ್ನಳ ದನಿ.

ಆ ದನಿಯನ್ನು ನಿಂಗಯ್ಯ ಮರೆತವನೇ ಅಲ್ಲ, ಕಿಣಿ ಕಿಣಿ ಅಂತ ಬಳಿ ಸದ್ದೂ ಕೇಳಿಬಂತು.

ನಿಂಗಯ್ಯನ ರೋಮಗಳೆಲ್ಲ ಸೆಟೆದು ನಿಂತವು.

ಗಂಟಲ ಪನೆ ಆರಿತು. 'ಯಾವ ರತ್ನ?' ಅಂತ ಉಡುಗಿದ ದನಿಯೆಲ್ಲೇ ಕೇಳಿದ.

'ನಿಮ್ಮ ರತ್ನ' ಅಂದಿತು ದನಿ.

ನಿಂಗಯ್ಯ ಸಾವಿನ ಬಳಸಾರಿ ಹೋಗುವ ಜೀವದ ಹಾಗೆ ನಿಧಾನ ಎದ್ದುಹೋದ, ಮತ್ತೆಗೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದ. ಒಂದು ಹಿತವಾದ ಗಾಳಿ ಸುಳಿದು ಬಂತು.

ಗಾಳಿಯ ಹಿಂದೆ ಅವಳದೇ ಪರಿಮಳ. ಯಾರೋ ಅರ್ಥವಾಗದ ಹಾಡನ್ನು ಗುನುಗಿದಂತೆ.

ಯಾವ ದನಿಯನ್ನು, ಯಾವ ಪರಿಮಳವನ್ನು, ಯಾವ ಹಾಡನ್ನು ನಿಂಗಯ್ಯ ಕೇಳಬಾರದೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದನೋ ಅದನ್ನೇ ಕೇಳಿದ ನಿಂಗಯ್ಯನಿಗೆ ಕೈಕಾಲು ಧರಗುಟ್ಟಿತು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದದ್ದೇ ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂದು ಅರಿವಾಗಿ ಒಳಗೆ ಹೊರಟ ನಿಂಗಯ್ಯ ಒಮ್ಮೆ ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ ನಿಂತ.

ಗಾಢಾಂಧ ಕತ್ತಲ ನಡುವೆ ಮಿಂಚೊಂದು ಮಿನುಗಿ ರತ್ನ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತಾಳೆ ಅಂತನ್ನಿಸಿ ಹಾಗೇ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತ. ನಿಂಗಯ್ಯನ ದೇಹ ಹಾಗೇ ನಿಶ್ಚಲವಾಗುತ್ತಾ ಕ್ರಮೇಣ ಕುಸಿಯಿತು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in